

Petr Janšta

POKORNÝ HRDINA

Trapistický mnich Rafael Arnaiz Barón (1911–1938) byl svatořečen papežem Benediktem XVI. 11. října 2009. Trapisté jsou velmi přísným kontemplativním řádem, který veškerý čas věnuje modlitbě a práci, slovy i kontaktem s vnějším prostředím se zde šetří. Také proto mezi trapisty nenalezneme mnoho mnichů, kteří byli přijati do společenství svatých.

Bratr Rafael je však výjimkou. Jeho krátký život byl poznamenán utrpením, ale také touhou své bolesti obětovat. Tento španělský světec své mnohdy nesnesitelné bolesti obětoval jako smírnou obět za ukončení občanské války, která probíhala ve Španělsku ve třicátých letech 20. století. Bratr Rafael zemřel na cukrovku jako mladý člověk ve 27 letech.

Také my máme své bolesti či problémy. Také dnes probíhá na mnoha místech ve světě válka. Pro mnoho z nás se jistě může stát tento trapistický mnich vzorem v následování Krista – svojí připraveností snášet utrpení pro Ježíše a obětovat je za mír ve světě, za mír a pokoj mezi lidmi.

Narodil se 9. dubna 1911 v Burgosu v severním Španělsku ve velmi zbožné rodině. V dětství velmi rád kreslil, a proto nikoho nepřekvapilo, že se tento nadaný mladík přihlásil ke studiu architektury v Madridu. Ve svých 18 letech však navštívil trapistický klášter San Isidoro de Duenas v Palencii. Tento zážitek pro něj znamenal zásadní obrát v životě – chtěl se stát trapistickým mnichem a udělat by pro to cokoli.

Další léta se nesla ve znamení snahy dostat se do komunity trapistických bratří, ovšem ze zdravotních důvodů se Rafael nemohl stát ani mnichem, ani trapistou, protože jej přísný klášterní život velice vyčerpával. Proto musel z řádu vystoupit, ale i doma se snažil žít podle trapistických pravidel. Byl uznán neschopným vojenské služby a jako oblát (tímto zůstala jeho profese zachována) se mohl vrátit do svého zamilovaného kláštera. Cukrovka u něj v té době propukla v nejvyšší míře, přesto se Rafael pokoušel žít život trapisty do důsledku. Začal psát překrásné mystické dopisy, v jednom z nich můžeme číst tato slova: „Bůh mě miluje tak velice, že to nepochopí ani andělé! Jak velké je Boží milosrdenství! On mě miluje! Je mým přítelem, mým bratrem, mým otcem, mým učitelem... Ach, můj Ježíši, chybí mi papír a pero... Jak je možné, že jsem měl ještě trpělivost myslet na něco, co považuje svět za rozumné, já, který ztrácím rozum, když na Tebe myslím!“

V posledních dnech života trpěl tento světec velkými bolestmi, a tak pro něj byla smrt vysvobozením. Zcela se odevzdal Kristu a 26. dubna 1938 zemřel v pověsti svatosti. Těsně před smrtí mu bylo dovoleno složit řeholní sliby trapistického mnicha.

Svatý otec Jan Pavel II. jej při Světových dnech mládeže v Compostele (1989) dal za vzor mladým lidem v tom, že „Ježíš vyzývá

své učedníky k úplné odevzdanosti jejich života, bez lidského účtování a protiúčtování, s bezvýhradnou důvěrou v Boha. Světci přijímají tuto náročnou výzvu a vydávají se pokorně a ochotně na cestu následování ukřižovaného a zmrtvýchvstalého Krista. Z lidského hlediska někdy nepochopitelná logika víry má svoji dokonalost v tom, že nestaví sebe sama do středu, nýbrž že se rozhoduje žít podle evangelia, a tím plavat proti proudu.“

Zdroj

<http://www.kapky.eu/texty/zivotopisy-svatych-katolicke-cirkve/rafael-arnaiz-baron-1911-1938-mnich-ktery-se-vyznacoval-heroickou-pokorou-p-gottfried-egger-ofm/>
<http://zpravy.proglas.cz/detail-clanku/novy-svec-trapisticky-mnich-br-rafael-arnaiz-baron.html>

Policista při kontrolní prohlídce rozhněvaně říká: „Už vám potřeť říkám, že vám něco padá z vozu!“

Řidič nešťastně odpovídá: „Já vám už počtvrté vysvětluji, že jsem sypací vůz!“
Jiří Orság

Klášter San Isidro de Dueñas, Španělsko, Kastálie

Foto: Gabriel Fdez CC BY 2.0, Zarateman – wikipedia.org

otec Bedřich Horák

NUTNOST ZŘÍCI SE RODINY!?

„Kdo přichází ke mně a nedovede se zříci (neklade až na druhé místo – liturgický překlad) svého otce a matky, své ženy a dětí, svých bratrů a sester, ano i sám sebe, nemůže být mým učedníkem. Kdo nenese svůj kříž a nejde za mnou, nemůže být mým učedníkem.“ (Lk 14, 26–27)

Už v minulém našem zamýšlení nad obtížným textem z Písma sv. jsme uvažovali nad problémem zachování 4. přikázání „Cti otce svého i matku svou“. V onom případě to bylo u samotného Ježíše. Na první pohled se zdálo, že s pohrdáním odmítá svou matku, ale zjistili jsme, že opak je pravdou, že si totiž své matky, Panny Marie, váží především jako věrné učednice Božího slova.

V úryvku, nad kterým se zamyslíme v tomto čísle, se Pán Ježíš také nevyjadřuje právě nejlichotivěji ohledně úcty k rodičům. Když si přečteme text v řečtině, to nám až přeběhne mráz po zádech, tam se píše „kdo nenávidí svého otce a matku...“. „No, to je hrůza,“ řekneme si možná, „nemáme mít rádi mamku a tatku, ale aspoň je také nemusíme vždy poslouchat.“ Ale našetřít

to tak není; i zde platí, že text Písma nikdy nemůžeme vytáhnout ze souvislosti, s tím, co předchází, a s tím, co následuje. Tento text je součástí delšího úseku, který hovoří o následování Ježíše, o tom, co obnáší být jeho učedníkem. Ježíš dává na srozuměnou svým posluchačům, že být jeho učedníkem znamená opustit všechno, co by tohoto

učedníka mohlo zdržovat na cestě za ním. Znamená to také opustit nebo spíše nebýt spoutaný vztahy s lidmi, které běžně pro člověka mají velký význam. Samozřejmě, vztah k tatínkovi a zvláště k mamince, a můžeme přidat vztah k manželskému partnerovi, k dětem, k sourozencům, bývá hodně silný, tyto lidé se mezi sebou mají moc rádi. Ale kdyby tyto vztahy bránily v tom jít za Ježíšem a žít podle jeho učení, musí tyto vztahy stranou. V našem prostředí a v naší době to

nebo je nechávají tak, ale myslí si svoje a podle toho také žijí. V tomto případě má poslušnost a další projevy vztahů ustoupit před tím žít podle křesťanských zásad. Můžeme a máme mít jinak tyto lidi rádi (a Ježíš na jiných místech v evangeliu také vybízí k lásce k druhým, dokonce i k nepřátelům, natož k rodinným příslušníkům). Ale když se jedná o to udělat něco podle Božího zákona nebo proti němu tak, jak to chtějí tito blízcí lidé, křesťan se má rozhodnout pro to první řešení, i když kvůli tomu

zakusí nepříjemnosti. Samozřejmě jsou lidé, kteří jsou povoláni vzít tento Ježíšův výrok více doslova, a to tím, že se zřeknou založení rodiny, aby žili více s Bohem a více také pro službu jiným lidem. To jsou zvláště řeholníci a kněží. Ale toto povolání není pro každého. Pro každého křesťana, Ježíšova učedníka, ovšem platí dát přednost Ježíši před vším ostatním.

A pokud nemají bránit učedníkovi následovat Ježíše vztahy k blízkým lidem, o to méně mu mají v tomto překážet sobecké sklony, pohodlnost, záliby a další věci. Ježíš tímto způsobem, dost i s nadsázkou, ale s celkovým cílem zapůsobit na posluchače, vyzývá k vnitřní svobodě od různých vztahů a věcí, která má vést ke svobodě pro následování Ježíše. Jestli nás rodiče zavolají a my hned, bez

reptání vstaneme od hry na počítači a jsme ochotni jim pomoci, jsme svobodní od té hry a svobodní pro to, abychom vyjádřili lásku rodičům. Podobně jsme svobodní pro Ježíše, když bez okolků dokážeme opustit to, co nás od Ježíše odvádí nebo nám ho zamlžuje.

Foto: honzakrej – Fotolia.com